

The Phenomenon of the Othering as a Mechanism of Enemy Arising

UDC: 171: 177(177.5/177.72)

DOI: 10.15421/172280

Zhovtonoh IrynaPh.D. Student, <https://orcid.org/0000-0002-9702-5903>, irazhovtonoh@gmail.com*The National Academy of Sciences of Ukraine (Kyiv, Ukraine)***Abstract**

Actuality. The modern war in Ukraine has highlighted/aggravated the problem of intolerance, aggressiveness and enemy escalation, as strong as never before. This kind of state-aggressor's behavior became the result of the othering.

The aim of the research is to describe and analyze the phenomenon of the othering as a mechanism of enemy arising. In order to this aim, phenomenological, comparative and hermeneutical methods are used.

The results of the research. It was revealed that abstract thinking, symbolization, ontological destruction and objectification are the structural elements of the othering. In fact, the abstraction deprives the person of his/her essential characteristics. At this stage, people are seen as those who don't have their own identities and personalities. Actually, they are treated through the lens of otherness and aliens.

Besides, symbolic othering divides people through the categories of own/other, protector/enemy and kind/evil. Accordingly, these categories cause borders between people. It also should be stressed, the othering as objectification equates people with impersonal objects. In this case, people are used as things. Indeed, objectification depreciates people and their lives. Moreover, treating people as to the thing makes possible terrorism and genocide. It is especially noted, the objects chosen for terrorists' attacks have a symbolic character. All cultural, infrastructural, and living buildings are signs of other people's being. And terrorists' hit at every of these buildings are the demolition of people's identities.

In conclusion, the othering can be stopped owing to the understanding of every person's value. In this way the dialog is the tool of people's conflict solving. People are able to find common goals thanks to dialog, exchanging thoughts and meanings.

Keywords: the othering, symbolization, ontological destruction, objectification, the demolition of people's identities, terrorism, genocide

Citation: Zhovtonoh, I. (2022). The Phenomenon of the Othering as a Mechanism of Enemy Arising. *Grani*, 25(6), 132-137. <https://doi.org/10.15421/172280>

Феномен іншування як механізм виникнення ворожості

Жовтоног Ірина*Національна академія наук України (Київ, Україна)***Анотація**

Актуальність. Сучасна війна, як ніколи раніше, засвідчує проблему ескалації ворожості, нетерпимості й агресивності. Така поведінка держав сьогодні постає результатом іншування.

Мета дослідження полягає у розкритті ролі феномену іншування і його структурних складових, як механізму виникнення ворожості у філософському осмисленні ситуації війни. У дослідженні застосовані такі методи: феноменологічний, порівняльний, метод герменевтичного аналізу та метод узагальнення.

Результати дослідження. Виявлено, що структурними елементами феномену іншування є хибні шляхи абстрагування, символізація, онтологічна деструкція, об'єктивація. Хибне абстрактне сприйняття позбавляє людину її сутнісних характеристик. На цьому етапі люди сприймаються як ті, що не мають власної ідентичності, індивідуальності, особистості, вони лише схоплюються і розглядаються через ярлик «іншості» й «чужості». Символічне іншування поділяє й розділяє людей через категорії свої/чужі, вороги/захисники, добро/зло. Ці стратифікації зумовлюють продукування й визначення меж і кордонів між людьми. Встановлено, що іншування, як об'єктивація, співставляє людей із безособовими об'єктами. Звідси прирівняння й використання людей, як речей. Об'єктивація знецінює людей і їх життя. Відношення до людини, як до речі, уможливило тероризм і геноцид. З'ясовано, що обрані для вчинення тероризму цілі носять символічний характер іншування. Усі піддані тероризму культурні, інфраструктурні й житлові об'єкти є знаками буття інших людей, і терористичні атаки на кожну з цих споруд є знищенням ідентичності.

Під час дослідження зроблено наступні **висновки**: подолання іншування полягає в усвідомленні, осмисленні, наданні значення та розуміння цінності кожної людини. Діалог є тим знаряддям, що послаблює, нівелює й розв'язує міжлюдські непорозуміння. За допомогою діалогу, шляхом обміну значеннями і смислами, люди здатні знаходити спільні цілі.

Ключові слова: іншування, символізація, онтологічна деструкція, об'єктивація, знищення людської ідентичності, тероризм, геноцид

Цитування: Жовтоног І. Феномен іншування як механізм виникнення ворожості. *Науково-теоретичний альманах Грани*. 2022. Том 25. №6. С. 132-137. <https://doi.org/10.15421/172280>

Вступ.

Актуальність. Війни, військові конфлікти, насильницькі депортації й братські могили ХХІ століття – це ті випробування й глобальні зміни, якими охоплене сучасне суспільство. Шокуючий, і досі невідомий для нас досвід розкрив інший бік таких, здавалося б, усім зрозумілих і прийнятних людських цінностей. Розуміння одне одного, відкритість, безпека, цінність людського та й, зрештою, ціна людського життя сьогодні засвідчують проблему *іншування* (othering), нерозуміння й невизнання Іншого (The Other).

Власне, термін othering прийшов із англійської мови й у західній гуманітаристиці вживається без перекладу. Для української філософської думки цей термін є досить новим. Так вперше переклад англійського терміну «othering», українським терміном «іншування», відповідно до української дійсності запропонувала О. Гнатюк (2005, с. 62-66). Беручи за основу цей переклад, й спираючись на західну філософську традицію його трактування – терміном «іншуванням», у нашому дослідженні позначена концептуальна основа, яка включає прояви упереджень і дискримінаційної поведінки щодо індивідів чи групи людей, маркованих як невідповідних нормі. Але також цей термін вказує на глибші процеси, як то штучного формування й виокремлення категорії «інакших», з метою їх дегуманізації, виключення й витіснення. Це набір процесів і структур, які продукують постійну нерівність, засновану на відмінностях в ідентичності людей. Ознаки іншування, які характеризують теперішні комунікативні розриви, стосуються релігії, статі, раси, етнічної приналежності, соціально-економічного статусу, інклюзивності, обмеженості і т. д. Вони поширюються як на індивідуальні особливості людини, так і особливості людини, як виразника етнічних, расових, соціальних ознак, міжіндивідуальних взаємин та взаємозв'язків.

Саме проблема іншування сьогодні є міждисциплінарною та багатоаспектною, поєднує у собі практичні та теоретичні форми, особистісні та соціальні рівні. Вона стає ендемічною, знаковою характеристикою нашого часу. Її формують й живлять символічні й фізичні складові. Більше того, проблема іншування є актуальною сьогодні, як ніколи раніше, й існує в сучасному політичному, правовому й етичному середовищах.

Мета дослідження полягає у тому, щоб, зосередившись на феноменологічній основі концепту іншування, виявити пов'язані з цим процесом механізми виникнення ворожості в розрізі дискурсу війни. Ми розглядаємо проблематику іншості й інакшості, як складові процесу іншування, – що, буквально, означає «робити іншим», «не своїм», «відмінним», «чужим», «ворогом». По-перше, ми висвітлюємо ті передумови й причини, які викликають

іншування, розрізнення, відмінності й інакшості у суспільствах. По-друге, аналізуємо ті процеси і їх наслідки, які обумовлює проблема іншування у сьогодиньшньому світі, зокрема, у ситуації війни.

Робота ґрунтується на застосуванні загальнонаукових, філософських та конкретно-наукових **методів дослідження**. Зокрема, у роботі використовувався феноменологічний та порівняльний методи, а також метод узагальнення й герменевтичного аналізу.

Теоретико-методологічною основою дослідження слугує міждисциплінарний підхід. Такий підхід до вивчення проблеми інакшості, іншості, іншування, на межі перетину філософії, психології, соціології, права й теорії культури, сьогодні вже досліджується у Центрі вивчення Іншості університету Орхуса, (Данія), та Інституті справедливого та інклюзивного суспільства – університет Берклі, (США).

Аналіз попередніх досліджень і публікацій. У сучасному філософському дискурсі проблема іншування і її прояви, як механізму ворожості, досліджував Дж. Бачман (Bachman, 2020), який визначає іншування основним методом геноциду. Саме іншування, на думку вченого, завжди супроводжується моральним гнобленням, символічним насиллям, приниженням гідності й фізичною розправою. Вулфорд (Woolford, 2019), досліджує іншування, як викорінення людини із її символічного середовища, що відбувається на межі заперечення людини, як істоти природної й істоти культурної. М. Хіберт (Hiebert, 2017), аналізує іншування, як складову комплексної проблеми виникнення геноциду. Зокрема, вчена пов'язує стан ворожості до, так званих, «неформалів», із їх прирівнюванням до небезпечних ворогів й «недолюдей». Шлях подолання іншування М. Нуссбаум (Nussbaum, 2001), бачить у відкритості, чутливості, небайдужості й щирому співчуттю до проблем інших людей.

На практичному рівні, коли обмеження й дискримінація відбуваються у щоденній комунікації, таке дослідження сприятиме розпізнанню й виключенню проявів іншування на різних етапах його поширення. А розуміння усіх причинно-наслідкових зв'язків радикального іншування, як об'єктивації інших людей, дозволить вжити заходів щодо попередження й недопущення концтаборів і фабрик смерті у майбутньому. Детальний аналіз механізмів, які є підґрунтям іншування, поглибить розуміння контексту та умов, які у кінцевому випадку, зумовлюють війни, тероризм й геноцид.

Результати дослідження.

Символічне іншування: від абстрактного мислення до онтологічної деструкції.

До усіх існуючих на землі концтаборів і фабрик смерті, як їх передумова, – відбувалося й продовжує відбуватися іншування. Більше того, саме

таке табування стає підґрунтям і передумовою загострення конфліктів й розпалювання ворожнечі у сьогодишньому світі.

Варто зазначити, що у цьому дослідженні іншування розглядається як редукція нормальності, як виключення і витіснення, як навішування ярликів і позбавлення прав, у тому числі, й права на життя. Більше того, самі причини виникнення іншування пов'язані з хибним розумінням і використанням абстрактного мислення. Якщо абстрактне мислення є узагальненням даних чуттєвого пізнання і їх дослідження з різних варіантів, з метою відображення істотних зв'язків і відношень, то хибні шляхи абстрагування продукують фрагментарне, усичене й внутрішньо пусте знання. Одним з таких шляхів є співвіднесення людини лише з однією чи кількома абстрактними ознаками, й натомість, зневажання безлічі інших характеристик, що складають конкретну людську істоту. Тоді має місце перехід до штучно сконструйованої ворожості, більше того, можливість дискримінації, дегуманізації й об'єктивації Іншого. Такі помилкові шляхи абстрагування, свого часу, зумовили таврування усіх німців під грифом «фашисти», євреїв – під знаком «іногородці», і сьогодні продовжують визначати усіх українців через значення «нацисти».

Таким чином, сам процес іншування варто розділити на два етапи: по-перше, це поділ людей на так звані групи, який пов'язаний із походженням, культурою, способом життя. Тут процес іншування – це не просто категоризація чи групування людей за характеристиками, які їх відрізняють, це ідентифікація людей, як неповноцінних, протилежних. На цьому етапі люди сприймаються як ті, що не мають власної ідентичності, індивідуальності, особистості, вони лише схоплюються і розглядаються через ярлик «іншості». По-друге, означення цієї спільноти, як неповноцінної, меншовартісної, нерівноправної, і, як наслідок, знецінення, виключення, конструювання ворожості й протистояння.

Відповідно, слід зазначити, що іншування через абстракцію має місце тоді, коли знакам, символам, цінностям, культурі Іншого приписуються ознаки меншовартості, неповноцінності, ворожості. Це породжує появу ненависних ідей, які посилюють відмінності, і стають передумовою насильницької боротьби. Вулфорд (Woolford, 2019), назвав цей процес «онтологічною деструкцією», яка руйнує людську вкоріненість на перетині природи та культури. Онтологічна деструкція постає, як викорінення людини з її символічного середовища, на межі заперечення людини, як істоти природної й істоти культурної.

У той же час, іншування існує, як символічна структура, яка першопочатково відображається не на тілі, а на розумі, духовності та цінностях. Цей знаковий спосіб маскування насилля, Ж. Бодріяр

(Baudrillard, 1993), визначає, як символічну логіку розуміння реальності. Фактично, такі символічні стереотипи використовуються в усіх сферах життя: культурі, політиці, освіті, ЗМІ та повсякденних комунікаціях.

Символічне іншування поділяє й розділяє людей на категорії свої/чужі, вороги/захисники, добро/зло. Ці опозиції латентно вкладаються у свідомість через традиції, виховання, засоби масової інформації. Це той метод символічного насильства, який П. Бурдьє (Bourdieu, & Passeron, 1990), характеризує як імпліцитний шлях нав'язування стереотипів, що легітимізує й узвичаює нерівність між людьми.

За таких умов нав'язується несвідоме відчуття загрози та небезпеки з боку Іншого. Усі ті, кого демаркують як Інших, стають цією загрозою. Тому, й виникає необхідність будь-якою ціною позбутися цієї небезпеки. Власне, це виключення усіх й усього, що таврується, як невідповідне й несумісне із поширеними й прийнятими для «більшості» цінностями, культурою, і, зрештою, способом життя. При цьому, все те, що цінне для Іншого, теж знищується. Крім того, Інший, та всі його/її ознаки, підлягають викресленню, недопущенню, неприйняттю та виключенню. Так втілюються такі форми виключення, як ксенофобія, антисемітизм, расизм, шовінізм, і багато інших «ізмів».

Отже, іншування у контексті символізму є боротьбою за репрезентації та значення, на яких базується досвід. Ця боротьба визначає відчуття ідентичності та світогляду. Більше того, ця боротьба також означає соціальну реальність через функціонуючі у ній символи. У цьому випадку символи та стереотипи функціонують, як невід'ємна та незаперечна частина суспільних уявлень. Власне, вони підтримують і виправдовують концепцію відчуження.

Фізичне іншування: від людської об'єктивації до тероризму й геноциду.

Іншування сьогодні виходить за межі простого теоретизування й продукування абстракцій – воно постає тероризмом й геноцидом. Більше того, у формі тероризму й геноциду, іншування включає у себе і абстрагування, і символізацію, й онтологічну деструкцію, насилля, об'єктивацію, дегуманізацію.

Така об'єктивація знецінює, дегуманізує, маргіналізує, позбавляючи людину людських характеристик, прирівнюючи до речей, тварин, асоціюючи із злодіями та ворогами. Це руйнування меж, позбавлення цілісності, і порушення особистих кордонів інших людей.

Це нездатність і небажання бачити Іншого, бачити людяність Іншого, й бачити Іншого, як людину. Знецінення Іншої людини, її особистості, зрештою, її життя, веде до аморальності, жорстокості, ненависті. Інший, через дегуманізацію й деесенціалізацію, постає ворожим, загрозливим, небезпечним. Таке

розуміння й бачення нібито дозволяє тероризм й геноцид. Знищення Інших стає можливим, коли лунають звинувачення, що такі люди, такі народи, й такі країни приречені на тероризм й геноцид. Це вихід за межі дозволеного й недозволеного. Відбувається це тоді, коли винищується культура, захоплюється територія, бомбардується, обстрілюється й вбивається населення – так об'єктивуються цілі народи. Так, Л. Кінгстон (Kingston, 2015), визначає знищення корінних культур, і примусову асиміляцію корінних народів, невід'ємною частиною геноциду.

Власне, так чинять терористи, коли через жорстокість й насилля доводять виключно свою правоту, тим самим, заперечуючи й знецінюючи Іншого, і його/її життя. Так, лише за кілька годин, 24 лютого, з теоретичних, символічних концепцій проблема іншування втілюється в реальність через акти тероризму в Україні: розбомблені російською армією пологові будинки та дитячі лікарні, драмтеатри, школи мистецтв, залізничні вокзали, житлові будинки й торгові центри, з тисячами жертв, стали уособленням сучасного іншування.

Знаково, що обираючи для вчинення тероризму цілі носять символічний характер іншування. Усі піддані тероризму культурні, інфраструктурні й житлові об'єкти, є знаками буття інших людей, і терористичні атаки на кожну з цих споруд, є знищенням ідентичності.

Дослідники сучасного тероризму вказують на те, що терористи обирають саме такі символічні цілі для атаки, щоб через знищення життєвого середовища, всього того, що близьке і рідне, принизити гідність своїх жертв, щоб посіяти паніку і страх. Щоб підкреслити особисту правоту. Через таку гру символами і значеннями – сучасний тероризм називають театром. Ознаки цієї театральної гри втілені в актах російського терору у знищеному українському Маріуполі. «Отже, тероризм – це театр, і саме Маріуполь «відзначився» трагедіями, де антигуманність та аморальність досягли свого публічного апогею. Історії про атаки на вагітних і дітей вражають найбільше, бо це найменш захищені цілі» (Мисловський, 2022).

Як найагресивніший ступінь іншування, втіленням об'єктивації людей людьми, постає геноцид. Геноцид включає такі дії, як тероризм, війну, етнічні конфлікти, гноблення і катування. Проте, від усіх позначених раніше злочинів, – в той же час відрізняється предметно, адже його головне завдання – знищити Іншого. Таке структурне насилля, Дж. Бачман (Bachman, 2020), визначає основним методом геноциду. Більше того, таке знищення супроводжується моральним гнобленням, символічним насиллям, приниженням гідності й фізичною розправою.

Таким чином, підставою, що вирізняє геноцид з поміж усіх інших злочинів, є навмисне винищення

людей, які були класифіковані як «Інші». Це – цілеспрямовані намагання нищити, руйнувати, й нести смерть. Геноцид є наслідком невизнання рівності й прав інших людей. Він конструюється на фундаменті нетерпимості, неприйнятті й упередженості.

Тому, іншування тероризмом і геноцидом є моральним, символічним, та фізичним знищенням людей людьми. Там, де поширюється іншування, існує сила, жорстокість і насильство. Там, де відбувається іншування, є тисячі невинних жертв. В решті решт, там, де допускають, і вірять в іншування, з'являються тероризм і геноцид.

Діалог як спосіб подолання іншування.

Зустріч з Іншим – це завжди існуючий вибір між конфронтацією, уникненням або діалогом. Де конфронтація – це страх людей перед іншістю й Іншим. Щоб захистити себе, люди встановлюють кордони, шлагбауми та межі. Ставлять стіни, щоб чітко вказати іншим власні межі, тримати Інших на відстані, морально й фізично відокремлюючись.

«І так три можливості(...) завжди стояли перед людиною, коли вона стикалася з Іншим: вона могла вибрати війну, вона могла загородитися за стіну, або вона могла почати діалог» Р. Капусцінський (Kapusinski, 2008, с. 82).

Власне, тільки людина здатна вирішити, ким для нас є Інша людина – другом чи ворогом. Інший постає тією єдиною істотою, якій можна допомогти, підтримати, врятувати. Або ж, навпаки, через свої принципи і свої дії – відректися, знехтувати й зруйнувати Іншого. І це буде лише власний вибір людини, який, водночас, кардинально впливатиме на життя Іншого.

Е. Левінас (Левинас, 1998), який пережив Першу і Другу світові війни, був полоненим німецьких концтаборів і свідком Освенцима й ГУЛАГу, завжди говорив про діалог. Така зустріч з Іншою людиною постає найбільшим і найважливішим досвідом.

За допомогою діалогу, шляхом обміну значеннями і смислами, люди здатні знаходити спільні цілі. Крім того, завдяки інтенційності, рефлексивності і взаємній направленості одне до одного, люди спроможні формувати спільні цінності. Справжній діалог вибудовується лише на відкритості, чутливості, небайдужості й співчуттю. Так, М. Нуссбаум (Nussbaum, 2001), вважає, що співчуття по відношенню до інших людей долає байдужість.

Водночас, діалог з Іншим – це й проблема особистої ідентифікації у світі стандартизованих цінностей. Люди не можуть мати адекватні образи себе, не звертаючись до погляду Інших. У такій взаємодії конституююча роль Іншого допомагає суб'єкту усвідомити і свою власну специфічність. Саме проблема іншування змістила акценти до проблеми власного розуміння й самовизначення. Адже, зрозуміти Інших – це, водночас, й зрозуміти

себе в унікальній людяності Іншого. Лише у діалозі, у взаємодії з Іншим, людина здатна визначити себе і своє місце у світі. Зрозуміти себе й Іншого, як носія екзистенційної відмінності, культурної автентичності, й національної ідентичності.

Таким чином, діалог з Іншим постає як спроможність вийти зі своєї замкнутості у відкритість, до нового, й раніше незнайомого. Інший, на своєму прикладі, показує можливість іншого, відмінного існування, відкриває можливість бути Іншим.

З іншого боку, відносини з іншими людьми допомагають звільнитися від абсолютності власних світоглядних установок та стереотипів. Зустріч з Іншим позбавляє егоїзму, самолюбства й пихатості. Відтепер існує не лише Я -особистості, але й Інша людина поряд, яка потребує мене й мого захисту. Це кардинально змінює світовідчуття людини як центру. У цьому випадку людина перестає розглядати себе в якості еталону норми. Натомість, через досвід взаємовідносин усвідомлює, осмислює, надає значення та досягає розуміння справжньої цінності Іншої людини.

Висновки.

Отже, феномен іншування постає механізмом виникнення ворожості у сучасному філософському дискурсі осмислення ситуації війни. Виявлено, що структурними елементами феномену іншування є хибне абстрактне мислення, символізація, онтологічна деструкція й об'єктивація. Коли люди сприймаються через хибну абстракцію, відбувається позбавлення їх сутнісних характеристик. Тут процес іншування – це не просто категоризація чи групування людей за характеристиками, які їх відрізняють; це ідентифікація людей як неповноцінних, протилежних, ворожих. На цьому етапі люди сприймаються як ті, що не мають власної ідентичності, індивідуальності, особистості. Вони лише схоплюються і розглядаються через ярлик «іншості», «чужості». У цьому випадку стереотипи, паттерни та кліше підсилюють й підтримують концепцію іншування.

Отже, знакам, символам, цінностям, культурі таких Інших приписуються ознаки меншовартості, неповноцінності, нерівноправності – як наслідок, відбувається їх знецінення, виключення й табування. Фактично, символічне іншування поділяє й розділяє людей через категорії свої/чужі, вороги/

захисники, добро/зло. Ці стратифікації зумовлюють продукування й визначення меж і кордонів між людьми. Іншування відмежовує по той бік, за межі морального ставлення, цінностей та прав.

Іншування, як об'єктивація, співставляє людей з безособовими об'єктами. Звідси прирівняння і використання людей як речей. Це руйнування меж, позбавлення цілісності й порушення особистих кордонів. Ставлення до людей, як до речей, призводить до насильницького визначення їх місця та позначення їхніх кордонів.

Визначено, що об'єктивація знецінює, дегуманізує й маргіналізує, знецінюючи людей і їх життя. Водночас, відношення до людини, як до речі, уможлиблює тероризм й геноцид.

Вперше з'ясовано, що відчуження зумовлює й підсилює сучасний тероризм й геноцид. Знаково, що обираючи для вчинення тероризму цілі носять символічний характер іншування. Усі піддані тероризму культурні, інфраструктурні й житлові об'єкти є знаками буття інших людей, тому, терористичні атаки на кожну з цих споруд є знищенням ідентичності. Поляризація, радикалізація й категоризація людей на Інших переростає у тотальне символічне, моральне й фізичне знищення. Її складовими стають дегуманізація, приниження й позбавлення прав, свобод, життя, тих, хто піддається іншуванню.

Подолання іншування полягає в усвідомленні, осмисленні, наданні значення та розуміння цінності кожної людини. Діалог є тим знаряддям, що послаблює, нівелює й розв'язує міжлюдські непорозуміння. За допомогою діалогу, шляхом обміну значеннями і смислами, люди здатні знаходити спільні цілі. Крім того, завдяки інтенційності, рефлексивності і взаємній направленості одне до одного, люди спроможні формувати спільні цінності. Справжній діалог вибудовується лише на відкритості, чутливості, небайдужості й відповідальності по відношенню до інших людей. Люди лише через повагу і прийняття, співпереживання та орієнтацію на взаєморозуміння, взаємо розвиток і співпрацю, здатні напрацювати спільні рішення. Водночас, проблема подолання іншування у дискурсі війни постає актуальним предметом подальших міждисциплінарних досліджень.

БІБЛІОГРАФІЧНІ ПОСИЛАННЯ

- Гнатюк, О. (2005). *Прощання з імперією: Українські дискусії про ідентичність*. Київ: Критика.
- Левинас, Э. (1998). *Гуманизм другого человека*. А. В. Парибка (Пер.). СПб.: Высшая религиозно-философская школа.
- Мисловський, І. (2022, Березень 29). *Терор як засіб: навіщо Путіну вицент зруйнований Маріуполь?* Відновлено з <https://www.radiosvoboda.org/a/putin-teroryzmzalyakuva-nnya/31774975.html>
- Bachman, J. (2020). Trends in Cases Studied and Implications for the Field of Genocide Studies. *Genocide Studies and Prevention: An International Journal*, 14(1), 2-20. <https://doi.org/10.5038/1911-9933.14.1.1706>
- Baudrillard, J. (1993). *The Transparency of Evil: Essays on Extreme Phenomena*. J.Benedict (Eds. and trans.) London-New York: Verso.
- Bourdieu, P., & Passeron, J.-C. (1990). *Reproduction in Education, Society and Culture*. R. Nice, & M. Featherstone (Eds.). London: Sage Publications.

- Hiebert, M. (2008). The Three «Switches» of Identity Construction in Genocide: The Nazi Final Solution and the Cambodian Killing Fields. *Genocide Studies and Prevention: An International Journal*, 3(1), 4-29. Retrieved from <https://digitalcommons.usf.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1178&context=gsp>
- Kapuscinski, R. (2008). *The Other*. London: Verso.
- Kingston, L. (2015). The Destruction of Identity: Cultural Genocide and Indigenous Peoples. *Journal of Human Rights*, 14 (1), 63-83. Retrieved from DOI: 10.1080/14754835.2014.886951
- Nussbaum, M. (2001). *Upheavals of Thought: The Intelligence of Emotions*. Cambridge: Cambridge University Press.

REFERENCES

- Bachman, J. (2020). Trends in Cases Studied and Implications for the Field of Genocide Studies. *Genocide Studies and Prevention: An International Journal*, 14(1), 2-20. <https://doi.org/10.5038/1911-9933.14.1.1706>
- Baudrillard, J. (1993). *The Transparency of Evil: Essays on Extreme Phenomena*. J. Benedict (Eds. and trans.) London-New York: Verso.
- Bourdieu, P., & Passeron, J-C. (1990). *Reproduction in Education, Society and Culture*. R. Nice, & M. Featherstone (Eds.). London: Sage Publications.
- Hiebert, M. (2008). The Three «Switches» of Identity Construction in Genocide: The Nazi Final Solution and the Cambodian Killing Fields. *Genocide Studies and Prevention: An International Journal*, 3(1), 4-29. Retrieved from <https://digitalcommons.usf.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1178&context=gsp>
- Hnatyuk O. (2005). *Farewell to the Empire: Ukrainian Discussions on Identity*. Kyiv: Kritika.
- Kapuscinski, R. (2008). *The Other*. London: Verso.
- Kingston, L. (2015). The Destruction of Identity: Cultural Genocide and Indigenous Peoples. *Journal of Human Rights*, 14 (1), 63-83. Retrieved from DOI: 10.1080/14754835.2014.886951
- Levinas, E. (1998). *The Humanism of the Other*. A. V. Paribka (Transl.). St.Petersburg: Higher Religious and Philosophical School.
- Myslovsky, I. (2022, March 29). *Terror as a Tool: Why Does Putin Need Completely Destroyed Mariupol?* Retrieved from <https://www.radiosvoboda.org/a/putin-teroryzmzalyakuva-nnya/31774975.html>
- Nussbaum, M. (2001). *Upheavals of Thought: The Intelligence of Emotions*. Cambridge: Cambridge University Press.